

IZAUGSMES GADI

(Darba veterāna Jura Griezāna atmiņas)

Rūpnicā sāku strādāt 1934. gada maijā. Toreiz ritēja montāžas darbi: lielipašnieks Mikailis uzņēmumu tikko bija nopircis un centās ātrāk uzsākt spirta ražošanu. Tas bija primitīvs uzņēmums. Strādāja tikai ap 50 cilvēku, un tiem pašiem sezonas darbs. Jauda pavisam neliela — 15 dekalitri spirta stundā. Koka kubli, analīzes uz vietas netaisīja.

Spirta rūpnicā nostrādāju līdz 1941. gada vasarai. Vāciešiem okupējot Latviju, mani arestēja, jo padomju

varas laikā 1940. gadā biju rūpnicas arodbiedrības komitejas priekšsēdētājs. Sekoja Daugavpils ciets, Salaspils koncentrācijās nometne, Noīgamas darba nometne. Pārciest nācās daudz.

Dzimtenē atgriezos tikai 1946. gadā un tūlīt sāku strādāt vecajā darba vietā, veicu aparātista pienākumus. Rūpnicas dzīve pulsēja strauji, jo gads, jo vairāk tā auga. No spirta ražošanas 1961. gadā pārgājām uz lopbarības biomicina ražošanu. Smagā roku darba vietā stājās mehānismi. Tagad jau ražojam lopbarības lizīnu.

Audzis strādājošo skaits rūpnicā. Pašlaik ir 177 inženiertehniskie darbinieki, strādnieki un kalpotāji.

Strādā 4 maiņas, arī sestdienās un svētdienās. Krietni pieaugusi ražošanas jauda. Tagad mēnesī saražojam pāri tūkstošiem kilogramu biomicina un pāri 400 kilogramiem lizīna.

Pēdējā laikā strādāju par maiņas atslēdznieku. Nopelnu labi, aktīvi piedalos racionalizatoru kustībā (katru gadu iesniedzu vairākus priekšlikumus), neskatoties uz jau prāvo gadu skaitu, joprojām milu sportu. Arvien piedalos sacensībās. Ļoti patīk slidot un slēpot. Zēl, ka pēdējos gados rūpnicā nedarbojas slidotava — pirms un pēc maiņas varētu patīkami paslidot.

Attēlā: Juris Griezāns spiningošanas sacensībās.